

Мирољуб Тодоровић

АЛЕКСАНДРИЈА

лети
 лети
 недосежна небеснице
сачекаћу те
 пред расцепљеним језиком
 непогоде
рашчињавамо се
дан и ноћ
 око и ухо
из кристалног гласа ветра
дах кавафија
у вртлогу
 избезумљујућег
додирујеш ме
 крилом
податна
 александријо

ПЕВАМ

Спаљујем своје тело. На
језерској земљи. Планина
гута. Остатке мојих
снова. У песме сам се

преселио. Зрно небеског
грозда. Хлеб насушни.
Улови моју сен. Међ
ровцима. Међ кртицама.
У лесковој дубрави. Нову
песму певам.

СОДОМА

у круг ходам
и ноћ
и дан
луде нас девице
призивају
ти већ црташ град
на ђаволој кожи
паклену содому
одједном
на црном друму
истеривачи зла
голуб и гусеница
умилна песма
из недосежних висина
ридају ветрови
деца божја

ЗАГОНЕТКА

Тече крв. Плавичаста.
Леонардо. У канџама.
Својих механичких лавова.
Већ сам то одсањао.
На јужном небу.
Јасан траг. Гоне нас.
Раоник. Усов. Катедрала.
Анђели смрти. Невидљиви.
Снаваш. Пацови оглођу.
Ртањ. Попију ти сву
лимфу. То је. Загонетка.

ЖЕТЕОЦИ МАГНОВЕЊА

читај небески сунчаник
време сновидности
змија
стављена
у круг
име је божанства

твоја астрална светлост
 пупољак заведен
у лажној алхемији
 видео си пут
 лековит
мирис привида
жетеоци магновања
 крај извора
 узаврелог
порађају песму